עין משפט
נר מצוה

יד א מיי׳ פ״ה מהל׳ תפלה הל״ט סמג עשין יח טוש״ע או״ח סי׳ קז סעי׳ ב:
טו ב מיי׳ פ״ו מהל׳ טומאת צרעת הל״ח:
טז ג מיי׳ פ״ה מהל׳ מעשה הקרבנות הל׳ ב ג סמג עשין קסג:
יז ד מיי׳ שם הל״ז:
יח ה מיי׳ שם הל״ו:
יט ו מיי׳ שם פ״ח הל״ט:
כ ז מיי׳ שם הל״ח:
כא ח מיי׳ פ״ב מהל׳ ק״ש הל״ט סמג עשין יח טוש״ע או״ח סי׳ סב סעי׳ ב:
כב ט מיי׳ שם הל״ח סמג עשין מו״ח סי׳ סד סעי׳ ה:
כג י כ מיי׳ שם הל״ח וסמג שם טוש״ע או״ח סי׳ סב סעי׳ ג:

תוספות שאנץ

ברישא אגב דנקטיה בסיפא: **גמ׳** ה״ג ואמר הכהן אל האשה בכל לשון שהיא שומע׳ ומהאי קרא יליף לה בספרי ול״ג ואמר הכהן לאשה: אל האשה משמע דברים הנכנסין בלבה כדמפרש ואזיל ומיהו מה שפ״ה דמהאי קרא יליף לה בספרי אינה ראיה ואין בכך למחוק גירסת הספרים דמצינו בכמה מקומות שחולק על תלמוד שלנו כגון גבי האי דאמר בגמ׳ לק׳ בפ׳ בתרא שאם נמצא ההורג אחר שנתערפה העגלה הורגין אותו ונפקא לן מן ולארץ לא יכופר ובספרי מפיק לה מן ואתה תבער הדם הנקי. אבל ק׳ מאי סביר׳ ליה להאי תנא דמתני׳ אי סבירא ליה דכל התורה כלה בכל לשון נאמרה א״כ למה לי קרא לאיתויי בגמ׳ למימר להכשירה בכל לשון. ואי סבירא ליה דבלשון הקדש נאמרה למה לי קרא במתני׳ בהני דנאמרין בלשון הקדש. לכ״ע ע) דמהני סבירׄ ליה דכל התורה בכל לשון נאמרה מדמייתי קרא במתני׳ שנ׳ בכל לשון אבל התלמוד מפרש כן אליבא דמ״ד בלשון הקדש נאמרה. וכל כך למה. למה לנו להודיעה הלכות המים בשלמא הנך קמייתא משום ונוסרו כל הנשים. אלא הך למאי: ומשני שלא להוציא לעז שאם נטמאת באונס או שוגגת ולא נבדקה שלא תהי סבורה אילו נטמאת מזידה אף הם לא היו בודקין אותה ל״ה: וגנותו בקול רם מקרא בכורים דכתיב ארמי אובד אבי והיינו גנותן שמתודין שאביהם לבן הארמי היה רשע ל״ה. ורבנן סברי לה כמאן דאמר הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא. נראה מכאן דכן הלכה מדלא אמר ורבנן תרתי ש״מ בכל לשון שאתה שומע והשמיע לאזניך מה שאתה מוציא מפיך אלא קאמר דסבירא להו (כרבנן) [כמ״ד כר׳] א״כ משמע דכן הלכה דאוקמי׳ רבנן מילתייהו אליבא דהלכתא ועוד דיחיד ורבים הלכה כרבי׳ וה״נ פסקינן בברכות פ׳ היה קורא. ותו דהתם קאמר תלמודא ור׳ יוסי תרתי ש״מ ולא קאמר דר׳ יוסי סבר לה כר׳ משמע דדחיק ליה לאוקומי מילתא אליבא דהלכתא וכן פי׳ בפ׳ הקורא את המגלה למפרע: לימ׳ קסבר ר׳

ע) נרא״ם ל״ל דודאי תנא דמתני׳ ס״ל דכל התורה בכל לשון נאמרה מדלא מייתי רחים מקרא במתני׳ להכי דנמאנו בכל לשון אבל התלמוד וכו׳.

אידו הוא דקא מכסיף נפשיה. תימה והא אמר בשמעתא קמייתא דמנחות (דף ג.) דבין זכרים לנקיבות נאו דעתייהו לחינצי ואמר רבי התם דווקא אמרי [הכי] דאין מעשיו מוכיחים מפני שסומכין הסומעין על דבורו שהוא שותה מתוך שאמר לה פרישות גרס ליך שתשתה: **ובמה היא שותה.** בכלי מתוס במקידה של חרש: **ועל מה נטמאת.** מי הסיחה לידי טומאה שמוך וקלות רמס. כדי לייסר את הנשים שלא יקלו לתלן עם הנשים שעל ידי כך באות לידי ונבדקה בטוה: **ובמה היא נטמאת.** מסמיעין אותה הלכות המיס המסרים על חיזו טומאה הן בודקין אותה שתם נטמאה והיא מזידה ובלבון בדקוה ותם שוגגת כגון אמרו לה מת בעליך או אנוסה לא יבדקוה: **וכל כך למה.** לנו להודיע בהלכות המיס בשלמת הך קמייתא שנותן בהם מים המרים: וידוי מעשר: מנלן דכתיב [2] **ואמרת לפני ה׳ אלהיך בערתי הקודש** מן הבית ויליף אמירה מסוטה בכל לשון שהוא אומר א״ל רב זביד לאביי ולילף אמירה מלוים מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש דנין [ח] אמירה גרידתא מאמירה גרידתא ואין דנין אמירה גרידתא מענייה ואמירה תניא רשב״י אומר אדם אומר שבחו בקול נמוך וגנותו בקול רם אמירה מלוים ח״ל דנין אמירה גרידתא מאמירה גרידתא ואין דנין אמירה גרידתא מענייה ואמירה: **שבחו.** לא עברתי ממלותיך ולא שכחתי: (דברים כו) היינו שבח עלמו: **בקול נמוך.** מלמד כמיב בים ענייה: **וגנותו.** כגון אלמי מובד אבי היינו גנותו שמתודין שאביהן לבן הארמי סיה רשע: **מפני מה תקנו.** שיהא אדם אומר בקול רם ולא ישמע אחרים: **נקנו בשביל הכלה.** שלא תהא מבוישת: **בשביל הכהנים.** שלא יהו מתביישין מפני העניים: **בשביל העניים.** שלא יהו בוזין להם בשעה שמביאין בכורים: **בשביל הגרים.** שלא יאמרו הללו שנתגיירו לשם ממון הן באין: **בשביל היתומים.** שלא יאמרו אלו שהיו באמנה של אחרים הן באין: **בשביל האלמנות.** שלא יאמרו אלו שנשאו את הגדולים הן באין: **בשביל המעוברות.** שלא תבאנה לידי מכאוב: **בשביל המניקות.** שלא תבאנה לידי סכנה: **בשביל התינוקות.** שלא יבכו: **בשביל הזקנים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי קריין.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי משניות.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי גמרא.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי מקרא.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי תורה.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי מדרש.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי הלכות.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אגדות.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי תקיפין.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי בתים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי בנים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי בנות.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי שלום בבית.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם כלום.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם הכל.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם אשה ולא בנים ולא בנות.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם אשה ובנים ובנות.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם בית.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם בית.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם בגדים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם בגדים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם מנעלים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם מנעלים.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם מטה.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם מטה.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם כר.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם כר.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם כסת.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם כסת.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם שולחן.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם שולחן.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם מנורה.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם מנורה.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם כוס.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם כוס.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם מזלג.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם מזלג.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם סכין.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם סכין.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי אין להם כלי.** שלא יבושו: **בשביל הבעלי יש להם כלי